

Christligt sändebref till Slöinge och Eftra församlingar uti Götheborgs sti...

Linderot, Lars

1700-1829 73 Qa Br.

National Library
of Sweden

Christligt Sändebref

Teol.
Upplysning
(Bn)
1700-1829

iiii

Södinge och Östra församlingar
uti Göteborgs Stift

af

den för sitt Christendomsnit widtberömda vice Pastorn

Lars Linderot;

nu först till trycket befördadt.

Göteborg,
tryckt hos L. Torbjörnsson, 1823.

UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILOSOPHY

PHILOSOPHY

PHILOSOPHY

PHILOSOPHY

PHILOSOPHY

PHILOSOPHY

Dyrsköpta Själur och Wandringemän till Ewigbetent

Jag kan ej undgå att på detta papper säga Eder några Herrans ord, och I mågen wara öfvertygade om att Gud skall efterfråga, huruvida de wälmentade föresällningar, som gibras Eder i detta Bref, blifwa skagne i wädret eller lydigt esterskljude. Jag skall lägga Herrans ord till grund som läses i Luc. 14 Cap. 31, 32, 33 versarne, och Gud lägge dem med kraft på Edra hjertan, I, som läsen detta: Hwad Konung will gifwa sig till örlig^s och strida mot en annan Konung; sitter Han icke först och tänker, om han förut är med tio tusend indta honom, som kommer emot honom med tjugu tusend? Annars medan den andre ännu långt

borta är, sänder Han bådskap till honom och beder om frid. Sammalunda hwar och en af Eder, som icke wedersakar allt det han eger, han kan icke wara min lärjunge. O! mine hjertans wänner, I mån tro, att de orden innehålla sibrre och wigtigare ting än tusendtalas Gålar weta utaf. Uck! weten I hwad? De innehålla ej allenast sådana ting, som äro fördolda och förseglade för dem, som hwar man håller för ogudaktige; Nej! här är ännu något som är ännu jämmerligare: Tänkt att dessa videns rätta kraft och förstånd är merkt, och försegladt, för många, som hafwa namnet att de lesiwa. Tänkt att många, som hafwa fått namn och rykte på sig, att de skola wara ifrige Guds

fökare hafwa likwäl ännu aldrig kommit
 till den kraft Christendomen fordrar och
 i dessa Jesu ord menas. Själur! själar! der
 borta i Elbunge Passorat och Edert grann-
 skap, Jag menar Eder med denna straffande
 påminnelsen, der står icke allt så wäl till
 med Eder, som många af Eder tro, och
 som blinda ledare kunna inbilla Eder.
 Många af Eder stå i den tankan att J
 ären djupt inkomne med Frälsaren; men
 ehwad J gbren så faren icke wille. Swarken
 Gud eller Hans Son Jesus låter gåcka
 sig. Tänk hwad det skall kosta på för
 mången ibland Eder, som i selfbedrä-
 geri trott att Han skulle wara så god
 wän med Guds Son, och så när ewige
 heten och domedagen kommer, så wan-
 tar det Ne; på hela denna wänskapen.
 Det ropar då på Christi Domstol, O!
 det ropar i samwetet: Jag kånner
 Eder aldrig. Gbren mine wänner!
 det nyssnämnda språket, hwad som for-
 dras, om det skall blifwa nåd och salighet
 utaf. Åh! här fordras mycket. J haf-
 wen ju så ofta Frälsaren i Edra munnar,
 nu så lyden då, Gbren och lyden. Hwad
 Frälsaren säger: Hwad Konung
 w ill gifwa sig till drlig och
 strida mot en annan Konung?
 Gbren i här? Gud sätte sin finger i E-
 dra bron att J iniet måtte hdra illa. En
 rätt stridsman för Himmelen kallas här

en Konung, ty det är just något Konungs-
 ligt att wara en Christen i kraft och i san-
 ning. Här talas ock om drlig. Ja!
 ja! så lätt får ingen Himmelen som wåra
 munnskrifna tro. Jag säger på Herrans
 wågnar ett skarpt ord till wåra många
 lösa Frälsare = Frälsare = Ropare: det
 blir aldrig Himmel, det blir bara helwe-
 te för Er, om J icke wiljen gifwa Eder
 till detta drlig, detta andliga drlig. Le-
 kamligt krig och drlig är wäl swårt; w ill
 en Konung begynna det, så måste han gå
 in i en stor uppoffring. Underfundom
 kostar det honom alla hans krigstruppar,
 och så är det när det skall bli krig och
 drlig om saligheten. Får en Konung
 ibland försaka och uppoffra hela sin armee
 i ett krig, så mågen J tro att det kostar
 försakelse till att gå in i Christendomens
 krig. Och hwad skall då försakas? Jesus
 svarar i samma Kapitel, Han svarar:
 1) Fader och Moder, Hustru och
 Barn, Bröder och Systrar skola
 hatas; men Han går längre. Han swa-
 rar: 2) Ditt eget lif skall hatas.
 Nu den i Elbunge, som w ill få sin själ
 undan som ett byte, han gifwe att på
 dessa tvenne stycken, och är der någon själ
 som tänker att hon kan sita orklöst, och
 midt i kdtet frbjda sig åt Jesu Christi
 blod utan denna försakelsen; så skrifwer
 jag i Jesu namn till den själen: att hon

warber med sin mening bebragen. Här heter det först: Fader och Moder, Gudsfrö och Barn. Sola hata. Märken här tväns slags hat: Ett förbannadt hat, som man kommer i helvetet med, och ett heligt hat, hvarsfrutan ingen kommer in i Himmelen. Naturlig kärlek skall blifwa qwar. Den står Jesu icke ned; men ändå är här ett hat, som skall vara i hwarenda Christi Lärjunge. Barn älska din Fader! men will han intet vara med dig i ditt andliga bråk mot Djefwulen, werlken och köttet, Så lät gifwa dig ett heligt hat till detta din Faders förbannade, köttliga sinne. Barn! älska din Mor; men will hon ej följa med dig i bättringens bråk emot din själs fiender, så wisfa ditt heliga hat. War intet bitter, men hata ändå din Mors syndiga köttlig maktighet. Huru är det, I Eldinge-Barn? Känner I Eder igen uti detta heliga hat? Tron I Er vara Christi Lärjungar? Hafwen I gått in på denna försakelsen? Läsni I Luce 14 Cap.? Läsni det igenom. Der står Eder dom. Det är alldeles ogörligt; Ingen kan vara Jesu Lärjunge, om han aldrig har känt detta från all bitterhet skilda heliga hatet. I torden wäl mena, att I för länge sedan hafwen försakat Er på detta sättet blott för det I kunnen smälta alla försändelseord af Edra syndiga Slägtningar, el-

ler af andra i Soaken; men käre! bebragen Eder icke selswe. När det icke går längre än till några småord, så behöfs det icke mycket tålmod till. En själ kan stå i bara, råa, döda naturen, och ändå tala så pass; men hören I, som talen så mycket om känningar af Jesu Blod, hören I, som tron Eder sitta så wäl förwarade i Hans byna sida, fast I sitta som fångar i Djefwulen, köttet och Naturen, hören I, som bären Frälsarens namn på Edra läppar, änsdnt intet Han utan Satan bor i Edra själar; huru menen I detta skulle gå, Barn! om Far och Mor drefwo Er på dörren och alldeles försköto Eder? Huru menen I att det skulle gå äta makan, om Mannen alldeles hwergåfwe Qwinnan, och Qwinnan sin Man? Om Edra hus skulle sködas? Edert Jordiska gods Eder frantagas? Om I skullen blifwa husfattige, och landssflyktige? Då är jag rädd man får se hwart Frälsarens bekännare i Eldinge togo wägen. O! we, I löse och tome talare om Herren Jesum, som hafwen icke mer af Hans lidande än blotta matta tallet, då gingen I hwar och en till sitt, och låten Jesum blifwa allena. Djupare sitta icke kärleken till Frälsaren, änsdnt det pratas så högt och stort derom. Och hören ännu vidare: Det skall vara mer, annars går det aldrig wäl. Det skall

wara 2) Hat till sitt eget lif; men detta känner wkre efter, när själen skall i denna ugnen; så gå de måste tillbaka igen. Detta wissa icke många själar gå in på. O! I arma själar till hwilka Jag nu skrifwer, här slannade de måste utaf Eder. När det som härtill att lifwet skulle gifwas till spillo, så woren I intet längre med. Det känner på lifwet straxt, så snart det skall blifwa allwar med bättringen, och här är det som det får följa med. Nådens rörelser smaka ljufligt; men hata sitt eget lif, det kostar på. Dock ehwad detta kostar så måste det se; ty dör intet det egna lifwet, så skall den själen dö, som skonar det. Eget lif är på många sätt. Du beder, men det skall vara maktigt. Du har betraktat dina synder; men det förddomda egenhetslifwet blandade sig deruti, så att det skedd allt efter köttets maktighet. Du tror du hatat och öfwergefwil synden; men det har icke gått mycket längre än att det grofwa är borttaget. Inwertes lefwer synden ett fullt lif. Der är ingen skorfästelse skedd. Der jefwer argheten, högmödet, ohydnaden och knorret wid minsta motjäng, obarmhertigheten emot nästan. Frälsaren är i munnen och utwertes sunen; men i hjertat fins Han intet. Synden lefwer, och huru i Herrans namn skolen I då så lefwa?

Detta går aldrig om. Kronan i Himmelen står aldrig till att winna på detta sättet. Förfälselse, försälselse; — det skall bli helwete annars. O! stån upp då, I som stån till att öfwertala till den andliga strögfarten. Gifwen Eder till örligs. I kunnen stå på Gollgatha till i dödn, och med en öddad natur gapa på den blodiga Frälsaren; men det hjälper intet. På det wiet hafwen I endast Jesum utanför Eder; men intet uti Eder. Å! för Eder salighets stund, låten icke det lata köttet narra Er till beqwänlighet i detta stora ärendet. Öbren intet såsom Konungen, som wille gifwa sig till örligs; men sitter intet först och tänker efter om Han med tiotusende man förwär mbta en anuan med tjugotusende. En sådan Konung, som inte bättre har tänkt sig före, Han kan snart falla på det rådet, att sända bodskap till den andra Konungen, och bedja om fred. Just så hafwen I gjort. När Guds nåd fattade Edra själar, då borde Kriget i bättringen hafwa tagit sin början; men Å! I öwvällige själar, då sänden I budskap till den gamle Adam och bedjet om fred. Ja! medan Han ännu långt borta war, så sägen I allaredan hwad det kostade till att blifwa salig, och derföre skyndade I Eder att begära fred. I spydde då för det heliga

hatet, och wille ändtligen ha frid. Nu hafwen I och fått frid; men och en förbannad frid. Käre hjertans wänner! Försaken Eder ännu och förklarar köttet frig. Een efter i hela Biblen, så sän I se att det så skall wara. Läggen bort Zions Sönger. Jag försäkrar Er att mången själ har sömnat in på den Boken till Helvetes förbannelse; ty der blifwa själarne fastt tröstade med Jesu förtjenst. O! den boken har gjort många skruntare, det har jag erfarit på en stor mängd af själar under min Predikostol.

Nu Herren i Himmelen genom sin Anda, Han läse upp detta Brevet med kraft i Edra själar. I må trösta Er så mycket I wil'en, så blir det dock derwid att I hafwen ingen del i Frälsaren, så framt I ej wedersaken allt det i egen. Så har Jesus sagt: huru wiljen I motta Honom med glädje wid Hans sista ankomst, ou I ej leswen derefter.

Farväl, kan hända till Dömedagen; då sän I se att allt detta är sant.

Lytan. *) den 15. Oktober 1804.

Lars Linderot.

*) Komminjerabokställe i LdBis Pastorat af Östereborgs Stift.

